

רב המכר #1 של ה - New York Times

אבי חימנז

"חימנז מוכיחה פעם נוספת כישרון נדיר לשילוב בין
אהבה לצחוק, ברומן מענג ומאיר עיניים."

הזירה בו נפאסו

אבי חימנו

הלילה בו נפגשנו

לרכישת הספר המלא
לחצי כאן

מאנגלית: תם פרו

אבי חימנז
הלילה בו נפגשנו

Abby Jimenez
THE NIGHT WE MET
Book #2

Copyright © 2026 by Abby Jimenez
Cover illustration by Sarah Congdon
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing, an imprint of
Hachette Book Group, Inc., New York, NY, USA. All rights reserved
Hebrew language copyright © 2026 Ahavot 2018

עריכה: ענבל כהן-זיליאני
הגהה אחרונה: אילת שני
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2026 | נדפס בישראל 2026

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7865-19-4 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

דבר הסופרת

שעה שלספרים שלי תמיד יש כריכות מצוירות כיפיות, הם בכל זאת עלולים להכיל כמה נושאים רציניים. אם לדעתכם אזהרות טריגר הן ספוילרים, בבקשה, דלגו אל הפסקה הבאה ותיהנו מהספר. אם אתם מעוניינים בהכוונה קלה לגבי התוכן שכוללת ספוילרים, המשיכו אל הפסקה הבאה.

אזהרות תוכן: אלכוהוליזם (דמויות משניות, הורים בעבר), אזכורים של נהיגה בשכרות, תגובה אלרגית חריפה (אלרגיה לאגוזים ובוטנים), התקף פאניקה, פוסט־טראומה, דיכאון (דמות משנית), מוות טרי של האימא של הדמות הגברית הראשית (מוות משחמת הכבד כתוצאה מאלכוהוליזם שלושה חודשים קודם לכן), תקיפה פיזית, עוני/קשיים כלכליים, גנבת זהות, מוות של נחש בירית שמופיע בסיפור, אזכור של כלב שהרג מכרסם וצפרדע, אי־שליטה על סוגרים (דמות משנית), תרבות הדיאטות (דיאטת אתלטים), עיקול על בית שקרה בעבר (אביה של הדמות הנשית הראשית הפסיק לשלם את החשבונות), מותו בעבר של אבי הדמות הגברית הראשית (התקף לב בגיל שמונים ושלוש), הנגאובר, סיגריות (דמויות משניות), אזכור של שיר על מעריץ שרוצה את החברה ההרה שלו ומתאבד, נשיקה חזקה בלי הסכמה.

לסוכנת שלי, סטייסי גרהאם,
שהייתה איתי במשך שמונה (!) ספרים ושישה חוזי ספרים.
לפני תשע שנים שלחתי לך מכתב שאילתה שכלל בדיחת זין.
והשאר הוא היסטוריה, תרתי משמע.

פרק 1

נריס

הטלפון שלי צלצל.

השעה הייתה חמש ורבע בבוקר.

מייק.

ענית לך כשאני רק חצי ער. "מה."

"אחי, אני צריך טובה."

נאנחת. "איזו טובה?"

"אני צריך שתסיע את לריסה ואת אימא שלה לבית החולים."

עצמתי את העיניים חזק בחשכה.

החבר הכי טוב שלי היה הרכה דברים. הוא היה נאמן עד בלי

גבול. היה לו לב זהב. הוא היה קורע מצחוק, נדיב ומגונן על

האנשים שהוא אהב. אבל הוא גם היה זה שהכי סביר שיתקשר

בשעה-לא-שעה עם בקשה שמתחילה ב"אני צריך טובה".

"אמרתי לה שאני אסיע אותך", הוא אמר. "המכונית שלה במוסך"

ואימא שלה נוהגת במכונית עם גיר ידני אז לריסה לא יודעת לנהוג

במכונית שלה. אימא שלה אמורה לעבור ניתוח היום."

נשכבתי על הגב. "ולמה בדיוק אתה לא יכול לעשות את

זה?"

"פישלתי, גבר. שתיתי יותר מדי אתמול בלילה. חטפתי הנגאובר מהגיהינום. נראה לי שאני עדיין שיכור."

"מייק, זה היום החופשי שלי. אני עייף."

"אני יודע. תראה, אין אף אחד אחר שיכול להסיע אותך. ג'סי לקח את בקה לוואקאן ליום השנה שלהם. אקסבייר בעיר אבל הוא לא עונה לי. אפילו ביקשתי מאימא שלי."

"אני בכלל לא מכיר את לריסה," אמרתי וצבטתי את גשר האף.

"פגשתי אותה רק פעם אחת."

"נו, גבר. היא בחיים לא תשיג הסעה מוקדם כל כך בבוקר."

"אימא שלה לא יכולה להסיע אותך לשם? הן יכולות להזמין

הסעה בחזור."

"ולהשאיר את המכונית בחניון? ואז היא תהיה שם לבר בזמן

שאימא שלה בניתוח. אל תכריח אותי להתחנן. אני צריך את זה.

בבקשה."

בהיתי בתקרה בעלטה. פאק. בעטתי מעליי את השמיכה. "למה

שתית כל כך הרבה אם ידעת שאתה צריך לקום מוקדם?" הדלקתי

את המנורה ליד המיטה והעוויתי פנים לעומת האור.

"איבדתי שליטה. תראה, אני אחזיר לך. אני אשטוף לך את

המכונית, גבר, אני אעשה הכול. לקח לי שישה שבועות לשכנע

אותה לצאת איתי לקפה. היא כנראה לא תדבר איתי יותר אם אני

אייבש אותה. היא ממש מוצאת חן בעיניי, אסור לי לדפוק את

זה."

משכתי את הסוושירט מעל לראש. "אתה חייב לי בגדול. אני

רציני."

הוא נאנח בהקלה. "היי, אל תגיד לה שיש לי הנגאובר, אוקיי?

אני אספר לה שיש לי מיגרנה."

"שיהיה. שלח לי את הכתובת." ניתקתי לו.
עמדתי באמצע החדר לרגע, עצבני מכדי לזוז.
השטויות האלה היו מעצבנות אותי גם ביום טוב.
וכבר מזמן לא היה לי יום טוב.
בסך הכול רציתי לישון ולהיות לבד. בעיקר הדבר השני.
החברה התעקשו לגרור אותי מהבית לעיתים קרובות ככל
האפשר – והערכתי את זה, מבחינה אובייקטיבית, כי הם ניסו
לעזור. אבל זה פשוט היה אחד הדברים שמייק נטה לעשות. ועם
מי לעזאזל הוא יצא לשטות? אלוהים יודע שאם החברים שלי היו
יוצאים מהבית אתמול בערב הם היו חוטפים אותי וזורקים אותי
לתא המטען.
גררתי את עצמי לחדר האמבטיה כדי להתרענן.
כעבור עשרים דקות כבר עצרתי מול בניין קטן בשכונה לא
מייודעת. 'דירות טירת וינדזור'.
המקום נראה כמו ההפך הגמור מטירה. ליחידות המגורים היו
סורגים על החלונות. השביל היה סדוק ובולט, ומזרן מוכתם נח על
המדרכה בחוץ ליד טלוויזיה שבורה עם אנטנות. החנית, ולפני
שיצאתי מהמכונית הכנתי את עצמי לאינטראקציה עם בני אדם.
השמש זרחה בקושי. מייק הדפוק.
עשיתי כמיטב יכולתי לא לתת למצב הרוח שלי להשתקף
בהבעת פניי ודפקתי על דלת דירה 104. כעבור רגע, לריסה פתחה
לי. היא לבשה סווטשירט אפור ולא הייתה מאופרת. השיער
הבלונדיני שלה נאסף בקוקו ועיניה הכחולות היו אדומות.
היא מלצרה בדונה'ס בית הקפה של דונה, אימא של מייק. ראיתי
אותה שם כמה פעמים אבל היא אף פעם לא הייתה המלצרית שלי.
פגשתי אותה רק פעם אחת, למעשה, לפני חודשיים, לחמש דקות.

זה קרה אחרי הופעה שהכריחו אותי ללכת אליה. היא הייתה יחפה ונזקקה לטרמפ הביתה. היא יכלה לבחור ביני ובין מייק.

היא בחרה במייק.

היופי שלה שוב הרשים אותי. הוא הרשים אותי גם באותו לילה בהופעה. ואת מייק.

היא מצמצה אליי. "איפה מייק?"

"הוא לא סיפר לך?" שאלתי.

"לא..."

ו... ברור שהוא שכח להודיע לה.

"יש לו מיגרנה," אמרתי. "הוא ביקש ממני לקחת אותו. אני

כריס. נפגשנו אז, בלילה ההוא."

"אני זוכרת..." היא אמרה בהיסוס.

היא נשכה את השפה, העיפה מבט מעבר לכתפה והחזירה אותו

אליי. "אני מצטערת," היא אמרה בשקט. "אני יכולה להזמין הסעה."

"כבר הייתי ער," שיקרתי. "לא היה לי שום דבר אחר לעשות

היום," שיקרתי שוב. "אני אשמח לעשות את זה. באמת."

מישהי התקרבה מאחוריה. אישה בגיל העמידה עם כובע צמר.

היא עצרה כשהיא ראתה אותי. "אה. איפה מייק, מתוקה?"

חייכתי אליה מעבר לכתפה של לריסה. "מייק חולה הבוקר. אני

כריס, החבר הכי טוב שלו."

"כריס, זו אימא שלי, ננסי," אמרה לריסה, שעדיין נראתה לא

בטוחה לגבי כל העניין.

"נחמד להכיר אותך." שלחתי יד אל תיק הספורט שננסי

החזיקה. "הרשי לי לקחת את התיק בשבילך."

"וואו. איזה ג'נטלמן," היא אמרה ונתנה לי אותו, שולחת אל

הבת שלה מבט מהוסס.

שתי הנשים נראו כאילו הן בכו.

לא ידעתי איזה מין ניתוח ננסי אמורה לעבור. זה גם לא היה ענייני, אז לא הייתה לי כל כוונה לחטט, אבל היה לי די ברור שמשהו אישי מאוד קורה פה הבוקר ושהן סמכו על מייק מספיק כדי לבקש ממנו לקחת אותן לשם, והוא שלח אדם זר לעשות את זה במקומו. ואפילו לא התקשר להודיע להן – כנראה כי הוא איבד את ההכרה.

כעסתי עליו כל כך.

"שנלך?" שאלתי.

לריסה הנהנה. "כן. תודה."

הן עקבו אחריי אל המכונית. הכנסתי את התיק של ננסי לתא המטען ופתחתי לשתייהן את הדלת. לריסה הכריחה את אימא שלה להתיישב מקדימה. לאימא שלה היה ריח של סיגריות. הנסיעה לבית החולים רויס נורתווסטרן ארכה עשרים דקות. חשבתי שהיא תעבור בשקט, אבל אז ננסי הסתובבה במושב שלה והסתכלה על לריסה. "את יודעת, אלוהים נותן את הקרבות הכי קשים ללוחמים הכי חזקים שלו." "אימא, די," אמרה לריסה.

ננסי הסתובבה בחזרה קדימה. ואז היא פנתה אליי. "אז, כמה זמן אתה ומייק מכירים?"

"עשרים וחמש שנים," אמרתי כשעליתי על הכביש המהיר.

"לריסה, לא אמרת שהיו שם כמה מהם בלילה שהכרתם?"

בהופעה? "היא שאלה מעבר לכתפה.

כשלריסה לא ענתה, אני עניתי במקומה.

"היינו ארבעה," אמרתי. "לשני החברים האחרים שלנו קוראים

אקסבייר וג'סי."

"כולכם נאים כאלה?"

נחנקתי.

"אימא!"

"מה?" ננסי שאלה, מסתובבת אל בתה. "הוא נראה טוב. אנחנו

אמורות לשבת פה ולהעמיד פנים שלא שמנו לב?"

חום התגנב במעלה הצוואר שלי.

לריסה ישבה מאחוריי אז לא יכולתי לראות אותה במראה, אבל

איכשהו בכל זאת הרגשתי אותה נועצת מבט עצבני באימא שלה.

"אז, יש לך חברה?" ננסי שאלה ביובש.

"אה, לא, לא כרגע."

"למה לא?"

"אימא..." לריסה הזהירה.

ננסי נאנחה בדרמטיות, כאילו לריסה הורסת לה את הכיף

מהמושב האחורי.

"אני לוקח הפסקה קטנה מדייטים, זה הכול," אמרתי ושיניתי

נתיב.

"הא." היא רחרחה את שרוול הסוודר שלה. "יש לזה ריח של

מרק. לריסה, את שוב מבשלת בלי קולט האדים? לכל הבגדים שלי

יש ריח של בצל."

לא הרחתי מרק. אבל הרחתי עשן סיגריות.

"לא בישלתי שום דבר בלי קולט האדים, אימא."

היא שוב רחרחה את השרוול שלה. "גם לך בטח יש ריח של

מרק, אם לי יש. תריחי את הסווטשירט שלך."

אף תשובה לא נשמעה מהמושב האחורי.

אני לא יודע איך בדיוק, אבל הייתה לי הרגשה שלריסה על סף

דמעות.

"אתן אוהבות פודקאסטים?" שאלתי בניסיון לשנות את הנושא.

"לפעמים..." אמרה ננסי.

"את תאהבי את זה," אמרתי והדלקתי את הרדיו.

הפעלתי סדרה קומית שהקשבתי לה לפעמים בדרך לבית המרקחת והגברתי את הווליום כך שאימא שלה לא יכלה להמשיך לדבר. לשמחתי, זה הצליח.

כשהגענו לאזור הורדת המטופלים, אימא של לריסה יצאה מהמכונית, והתכופפה אל הדלת הפתוחה. "תודה."

"אני רק אלך להחנות ואפגוש אתכן בפנים," אמרתי.

"אה, אתה לא חייב לעשות את זה."

"מייק ביקש ממני להישאר איתכן –"

"אני בסדר. באמת. תודה רבה. אני יכולה להזמין הסעה בחזרה."

היא סגרה את הדלת לפני שהספקתי להתווכח איתה והתחילה לצעוד עם אימא שלה אל הדלתות האוטומטיות.

חיכיתי שם דקה, צפיתי בה מתרחקת כאילו היא עלולה להסתובב ולשנות את דעתה.

זה לא קרה.

אני יודע שהייתי אמור להרגיש הקלה על שקיבלתי את היום שלי בחזרה, אבל זה לא מה שהרגשתי. מייק נשמע נחוש כשהוא אמר שהוא לא רוצה שהיא תישאר לבד. לא נראה לי נכון לעזוב.

משהו בי בכל זאת רצה לחנות ולהיכנס, אבל רק בגלל הסיכוי שהיא לא מעוניינת בחברתי, החלטתי שלא כדאי. לא הכרתי אותה די טוב ולא רציתי לכפות עליה את הנוכחות שלי.

העברתי את המכונית להילוך קדמי וכבר כמעט יצאתי מהרחוב

כשהתחוור לי שננסי השאירה את התיק שלה בתא המטען. לא היה לי מספר הטלפון של לריסה, אז לא יכולתי לשלוח לה הודעה ולבקש שתפגוש אותי בכניסה. לא הייתה לי ברירה. החניתי את המכונית ונכנסתי.

פרק 2

לריסה

ברגע שלקחו את אימא לחדר הניתוח, פרצתי שוב בבכי.
בכיתי רוב הלילה וחלק מהבוקר.
גם אימא בכתה.

אבא השתמש במספר הביטוח הלאומי שלי כדי לפתוח כרטיסי
אשראי על שמי. גיליתי את זה כשעיקלו את החזר המס שחיכיתי
לקבל כדי לתקן את המכונת שלי. האימייל על כך הגיע אתמול.
אימא לא עבדה ובקושי הצלחנו לשלם את שכר הדירה, לא היה
לי מושג איך נשלם את חשבונות בית החולים האלה ועכשיו לא
ידעתי איך אוכל להרשות לעצמי לשחרר את המכונת מהמוסך. לא
יכולתי לקחת עוד ימי חופש. חייתי ממשכורת למשכורת ועבדתי
בעבודות מזדמנות רק כדי לקנות מצרכים.

אתמול עד חצות עבדתי כשמרטפית אצל השכנה בדירה
מעליי בשביל עוד עשרים דולר. השכבתי את הילד לישון בתשע
ונרדמתי על הספה, והוא פתח לי את העפעף בכוח וסיפר לי שהוא
התעורר וצייר אותי – על קיר החדר שלו, באמצעות האיפור של
אימא שלו. צחקתי, כי זה היה כל כך לא מצחיק עד שזה נעשה
מצחיק.

הרגשתי אשמה נורא על כל הבלגן אז בכלל לא גביתי ממנה תשלום.

הרמתי את רגליי על כיסא חדר ההמתנה האפור והצמדתי אותן לחזה, משעינה את המצח על הברכיים.

לא רציתי להיות לבד בבית החולים. רציתי ללכת הביתה.

רציתי ללבוש את זוג תחתוני הסבתא המתפוררים והמנחמים שלי, להוריד את החזייה, להיכנס למיטה ולישון עד שהכול ייגמר. רציתי להזמין הביתה אוכל שלא יכולתי להרשות לעצמי כדי לאכול משהו שלא אני הייתי צריכה לבשל ובעיקר רציתי שמישהו אחר יפתור את כל הבעיות שלי. בשלב הזה, האנרגיות שנדרשו מהמוח שלי רק בשביל הדברים הבסיסיים ביותר היו מעל לכוחותיי. ומעל הכול, על פי אימא שלי, כנראה גם הסרחתי ממרק. בכיתי חזק יותר.

בכיתי בשקט אל הברכיים שלי, שמחה שאיכשהו היה לי חדר המתנה שלם לעצמי לבכות בו בשקט, כשמישהו כחכח בגרון שלו. מייד הרמתי את הראש. כריס עמד בכניסה, מחזיק את התיק של אימא.

כשהוא הופיע הבוקר במקום מייק, כמעט נשברתי בו במקום. לא אהבתי לבקש עזרה, הבקשה עצמה דרשה ממני הרבה מאוד כוחות. ואז מייק שלח את כריס במקום לבוא בעצמו.

בקושי הצלחתי לעבד את מה שקרה. הרגשתי נורא שגבר שבקושי הכיר אותי נאלץ לקום כל כך מוקדם כדי לבוא לעשות את זה. שטף המילים שאימא פלטה במכונית מרוב עצבנות הביך אותי, כעסתי על שמייק הפך אותנו למטרד של מישהו אחר והייתי מבולבלת כי הוא לא הזהיר אותי מראש אלא שלח את כריס בלי כל הודעה מוקדמת.

מייק מצא חן בעיניי. הוא היה מצחיק והסיח את דעתי, ונזקקתי לזה יותר משחשבתי, החודשים האחרונים רוקנו ממני כל טיפת אנרגיה. אבל אחרי מה שקרה הבוקר, התחלתי לתהות ברצינות אם באמת כדאי לי להמשיך לצאת איתו.

זה כנראה לא היה הוגן מצידוי. הייתה לו מיגרנה. אולי הוא נאלץ לגייס את כל כוחותיו רק כדי להתקשר לכריס ולבקש ממנו לבוא במקומו. אולי הוא סבל מכאבים מייסדים ועצם השימוש בטלפון התיש אותו. אבל משהו בכל הסיפור נשמע לי מסריח, והייתי תשושה נפשית ורגשית מכדי לחשוב על זה לעומק. בקושי אכלתי אתמול בערב, הגוף שלי רעד כי רמות הסוכר בדם שלי היו נמוכות מדי, הרגשתי את תחילתו של כאב ראש ממחסור בקפאין ורוב הסיכויים שלא חשבתי בהיגיון, אבל התגובה האינסטינקטיבית שלי לכך שמייק לא בא הייתה לגמור איתו כי לא הייתה לי היכולת להתמודד עם אנשים לא מהימנים כרגע.

כריס הסתכל עליי כמה שניות. ואז הוציא חופן ניירות טישו מהקופסה שעל שולחן הקפה, חצה את החדר והתיישב ליד.

"בבקשה." הוא שם את הממחטות בכף ידי.

לקחתי אותן. "תודה." קינחתי את האף.

"את בסדר?" הוא שאל בעדינות.

הנהנתי אל הידיים שלי, שנחו בחיקי.

הוא לא אמר שום דבר בתגובה אז הרמתי אליו את המבט אחרי

רגע. הוא ישב שם ובחן אותי. הדאגה שלו נראתה אמיתית.

היו לו עיניים חומות יפות ממש. פתאום העובדה שלא שמתי לב אליהן בלילה בו נפגשנו נראתה לי משונה. אולי התאורה שם לא הייתה טובה דיה. ולא הייתי קרובה אליו מספיק. או שאולי

לא שמתי לב כמה טובות העיניים שלו וזאת הסיבה שהן נראו לי יפהפיות עכשיו.

"ננסי השאירה את התיק שלה בתא המטען," הוא אמר.

"אני יודעת." משכתי באף. "לא היה לי המספר שלך אז לא יכולתי להתקשר. מייק לא עונה להודעות שלי."
"מיגרנה."

"כן. אני יודעת." שאפתי ברעד. "תודה. אתה יכול לחזור הביתה עכשיו. אני אהיה בסדר."
"לא."

נדרשה לי שנייה להבין מה הוא אמר. "מה?"
"לא," הוא אמר שוב. "אני נשאר." הוא הישיר אליי את מבטו. צחקתי קלות והצחוק עצר את ההתדרדרות שלי בו במקום.
"ואם אני לא רוצה שתישאר?" שאלתי.
"לא אכפת לי. קיבלתי על עצמי את התפקיד. אני מתכוון לבצע אותו. ואת לא יכולה לפטר אותי. לא את שכרת אותי, את לא הבוס שלי."

הוא הצליח להוציא ממני גיחוך מופתע.
"אכלת משהו היום?" הוא שאל.
נדתי בראשי. "לא."
"למה שלא נלך לאכול ארוחת בוקר. על חשבוני."
"אני... אני לא יודעת אם כדאי לי ללכת..."
"היא תהיה בניתוח לפחות שעה," הוא אמר.
"איך אתה יודע? אתה אפילו לא יודע איזה ניתוח היא עוברת.
אלא אם מייק סיפר לך."

"הוא לא סיפר לי. כולל הכנה והתאוששות, אין ניתוח שנמשך פחות משעה. לבית החולים יש מערכת ששולחת הודעות עם

עדכונים. אני בטוח שהם רשמו אותך, " הוא אמר. "יש בית קפה ממש מעבר לרחוב. אם הם יקראו לך, נוכל להחזיר אותך לפה בתוך חמש דקות." הוא חיכה לתשובתי.

"אני רעבה אבל לא נראה לי שאני מסוגלת לאכול," אמרתי. "אז אולי פשוט נלך לשם, נשב באחד התאים ונדרג את הלחם." "נדרג את הלחם..." אמרתי באיטיות. "כן. זאת גם מאפיינה. אנחנו יכולים לקנות כל מיני סוגים של לחמים ולאכול אותם. לדרג אותם מאחת עד עשר. גם כשכואבת הבטן, תמיד אפשר לאכול לחם." הוא הסתכל עליי ברצינות תהומית.

שחררתי נשימה. "אוקיי. אבל אני אצטרך לעבור קודם על התפריט. אני אלרגית לאגוזים." "אה. אוקיי. אני אעשה את זה."

ואז, בלי לומר עוד מילה, הוא שלף את הטלפון שלו וחייג. אני לא יודעת למה, אבל זה עורר בי דחף לפרוץ שוב בבכי. אולי כי הייתי תשושה ואפילו מטלה זניחה כמו לבדוק אם המסעדה בטוחה בשבילי נראתה לי כמו יותר מדי כרגע? הסתכלתי עליו מתקשר.

"בוטנים או אגוזים?" הוא שאל והצמיד את הטלפון לאוזן שלו.

"גם וגם."

הוא הנהן. "הי," הוא אמר. "רציתי לברר אם התפריט שלכם כולל בוטנים או אגוזים כלשהם? רציתי להגיע עם מישהי שיש לה אלרגיה לאגוזים. את בטוחה? את יכולה לוודא במאה אחוז? תשאלי את השפים. אוקיי."

הוא הרחיק את המכשיר מפיו. "אני בהמתנה. הם בודקים עם המטבח. זאת אלרגיה חמורה?"

"כן, אמרתי.

"יש לך תרופה נגד אלרגיה?" הוא שאל.

"כן."

"איפה מזרק האפיפן שלך?"

"בתיק היד שלי?"

"תראי לי אותו."

"אתה רוצה לראות את מזרק האפיפן שלי, אמרתי ביובש.

"כן."

"אוקיי..." הוצאתי את המזרק ונתתי לו אותו.

הוא תפס את הטלפון בין הכתף לאוזן ובדק את תאריך התפוגה ואז את צבע הנוזל. כשהוא נראה מרוצה ממצבו, הוא החזיר לי אותו.

"הוא עבר את הבדיקה?" שאלתי בשעשוע קל.

"אני רוקח. הטמפרטורה במינסוטה משתנה בקיצוניות וזה עלול להשפיע על איכות התרופה. היא נראית לי תקינה."

כשהמשכתי להביט בו בעקמומיות, הוא שלח לעברי מבט שובב.

"הטיפול בכך הופקד באחריותי ואני לוקח אותך לאכול," הוא אמר. "אני שמח לדעת שתרופת החירום שלך עוד בתוקף."

לפני שהספקתי לענות, מישו חזר אליו. "אין בכלל?" הוא אמר אל הטלפון. "אין נוטלה או חמאת בוטנים או קמח שקדים? מצוין. אוקיי, מייד נבוא."

הוא ניתק. "אין להם אגוזים." הוא הנהן מעבר לכתפו. "קדימה. בואי נלך לקנות לך קפה."

עשינו את הדרך הקצרה לצד השני של הרחוב והוא החזיק לי את הדלת כשנכנסנו.

זה היה מקום חמוד – קטן, בר מלא שרפרפים אדומים ותאי ישיבה לאורך החלון עם אגרטלים קטנים שבכל אחד מהם היה פרח ציפורן ורוד אחד. ליד הקופה היה מקרר תצוגה עם מאפינס ועוגות פאי ועוגיות, ועל הקיר מאחוריה היו סלסלות מלאות לחמים טריים. המארכת הושיבה אותנו ליד החלון. כעבור דקה, המלצרית הגיעה עם קפה. היא הייתה אישה בגיל המעבר שמאוד הזכירה לי את אימא. "אתם צריכים עוד דקה לעבור על התפריט, ילדים?" היא שאלה ומזגה קפה לכוסות שלנו.

"אנחנו נזמין חמש כיכרות לחם," אמר כריס. היא שלחה אלינו מבט מעל למשקפיים שלה. "חמש? הן גדולות, אתה יודע."

"כן. אנחנו רוצים לטעום את כולן," הוא אמר. "אוקיי..." היא אמרה. "ומה עם החברה שלך?" היא הסתכלה עליי. "את רוצה רק לחם?" "אה, אני לא החברה שלו," אמרתי.

"היא החברה של החבר הכי טוב שלי," כריס אמר. "הא," היא אמרה בחוסר עניין. "אתם רוצים גם כיכר של לחם פומפריניקל?"

"הוא טוב?" הוא שאל. היא משכה בכתפיה. "לא לטעמי. סינדי, מה דעתך על הפומפריניקל?" היא קראה מעבר לכתפה אל מלצרית אחרת שניגבה אחד מהשולחנות.

"הוא די מגעיל." כריס הסתכל עליי וחלקנו מבט משועשע.

"מה דעתך?" הוא שאל.

"פומפרניקל זה לחם שיפון, נכון? אני אוהבת שיפון," אמרתי.

"גם אני," אמר כריס. "מגעיל זה עניין סובייקטיבי. נזמין

אותו."

המלצרית מלמלה ללא קול את המילים 'מגעיל זה עניין

סובייקטיבי' בזמן שרשמה את ההזמנה. ואז היא לקחה את

התפריטים שלנו והלכה.

"אני לא באמת החברה שלו," אמרתי אחרי שהיא יצאה מטווח

שמיעה.

הוא הוריד את ספל הקפה שלו. "אה. סליחה. פשוט לא ידעתי

איך –

"זה בסדר. אנחנו רק יוצאים כרגע. זה לא רשמי או משהו."

"רשמתי לפני. יש לך עט?"

"נראה לי." חיטטתי בתיק שלי ונתתי לו עט כדורי פשוט. הוא

התחיל לכתוב על אחת המפיות.

"מה אתה עושה?" שאלתי.

"מכין טבלת ניקוד לדרג את הלחמים."

צפיתי בו, משועשעת, בזמן שהוא צייר טבלה. "אתה ממש

רציני לגבי זה," אמרתי.

"את לא? אנחנו עושים פה משהו חשוב."

הוא סיים להכין את טבלת הניקוד בזמן שרוקנתי שלושה מכלים

של חלב וניל אל הספל שלי. לגמתי ממנו לגימה ארוכה והקלוריות

והקפאין הציפו את המערכת שלי כמו אנרגיה נוזלית. ההרגשה

שלי מייד השתפרה.

כשהוא סיים את טבלת הדירוג, לקחתי את המפית והתחלתי

לצייר לה גבול פרחוני.

"אז, אני צריך לדעת," הוא אמר ולגם מהקפה. "איך מצאת את עצמך יחפה עם לקסי בהופעה של ג'קסון ווטרס?"

"מישהי הקיאה על המגפיים שלה בשירותים," אמרתי כשהוספתי צללים לחרצית. "לא הצלחנו להציל אותן."

"אז נתת לה את הנעליים שלך?"

"כן. אחת מאיתנו הייתה צריכה לסחוב את השנייה החוצה על הגב, והיא חזקה יותר."

"היא החזירה לך את הנעליים?"

"כן. היא החזירה אותן יום אחר כך, אבל לא הייתי בטוחה במאה אחוז שזה יקרה. ידוע שיש לה נטייה לקחת דברים. בעיקר קפוצ'ונים". הרמתי את המפית כדי להראות לו את הציור שלי. הוא בחן אותו בהנהון מרוצה.

"הכרת את לקסי לפני שהתחלתן לעבוד ביחד בדיינר?"

"כן. גרנו פעם באותו הבניין," אמרתי. "היא השיגה לי את העבודה."

"את אוהבת לעבוד בדונה'ס?" הוא שאל.

משכתי בכתפיים. "אני אוהבת את השעות. אני טיפוס של בוקר."

הוא נשף בבוז. "אני לא."

פניי נפלו. "אני מצטערת..."

נראה שהוא פתאום הבין למה הוא רמז. "לא, זה בסדר. לא הפריע לי להתעורר –

"חשבתי שאמרת שכבר היית ער."

זווית הפה שלו התעקלה קלות. "אוקיי. לא הייתי ער. אבל אני שמח לעזור. באמת."

נעצתי בו מבט שהבהיר שלא האמנתי למילה.

"אני רציני," הוא אמר. "קשה לי לישון בזמן האחרון. הייתי מתעורר בכל מקרה ופשוט שוכב במיטה, ככה לפחות אני עושה משהו."

לא יכולתי להמשיך לתחקר אותו כי הלחם הגיע. המלצרית הביאה את הלחמים ושתי צלחות וצלוחית חמאה והלכה שוב. היא צדקה, הם נראו ענקיים כשהם ניצבו זה ליד זה על פני השולחן כמו בשוק האיכרים. "אז, איך מייק ואתה הכרתם?" שאלתי כשהוא משך לעברו את הלחם הצרפתי והתחיל לפרוס אותו. "גדלנו באותו רחוב. גם ג'סי ואקסבייר. למדנו יחד באותו בית ספר."

"ובאותו קולג'?"
הוא העביר לי פרוסה. "לא, מייק לא למד בקולג'. הוא למד מקצוע אחרי התיכון."
הטייתי את הראש הצידה. "מקצוע? איזה מקצוע?"
הוא נראה מופתע. "הוא אינסטלטור מומחה מוסמך. הוא לא סיפר לך?"
"לא..."

"כן. הוא יכול לעשות הכול," הוא אמר ומרח חמאה על הפרוסה שלו. "זאת העבודה הצדדית שלו כרגע. הוא מעדיף לעבוד בתור מאמן אישי, אבל הוא באמת אינסטלטור."
הא. זה הרשים אותי, הייתי חייבת להודות. ומייק מעולם לא הזכיר את זה, עובדה שרק הרשימה אותי עוד יותר.
הוא הנהנן אליי. "כבר פגשת את האבא החורג שלו?"
"עדיין לא," אמרתי ולקחתי ביס מהלחם.
"אבל בטוח ראית את שלטי הפרסומת שלו. 'מלך האסלות'?"

נאלצתי לכסות את הפה בכף היד כשנשמטה לי הלסת. "זה האבא החורג של מייק? זה שלבוש כמו המלך הנרי השמיני עם פומפה ביד?"

"כן. בגלל זה מייק נכנס לעסק. אני חושב שטוני רוצה להוריש לו אותו כשהוא יפרוש."

"לא היה לי מושג שזה בעלה של דונה. וואו. הוא לקח ביס ולעס ואז הצביע על הלחם שלי. "מה דעתך?" "הוא מוצא חן בעיניי, אמרתי. "הוא מאוד פריך מבחון." "כן, אבל זה כמעט יותר מדי. היה לי קצת קשה לנגוס בו," הוא אמר ובחן את הלחם.

"אז, איך היית מדרג אותו?" שאלתי.
הוא הנהן בראשו באיטיות. "שבע וחצי מתוך עשר. ואת?"
"תשע מתוך עשר."

"באמת? זה ציון גבוה." הוא כתב את התשובה שלי. ואז הוא הניח את המפית בצד והתחיל לפרוס את לחם המחמצת. "אז, כמה זמן אימא שלך תהיה בבית החולים?" הוא שאל.
"רק היום, אם הכול יעבור בשלום. היא החליקה על קרח ושברה את מפרק כף היד. השבר לא החלים כמו שצריך."

"חשבתי שזה סרטן או משהו. שתיכן נראיתן קצת נסערות."
"אני הייתי נסערת כי גיליתי שהאבא האלכוהוליסט, החלאה והמכור להימורים שלי הצליח להשיג את מספר הביטוח הלאומי שלי ולפתוח בשמי חשבון אשראי עם חוב של עשרים ושניים אלף דולר. והתיק עבר לגבייה."

כנראה לא הייתי צריכה להפיל עליו את זה, אבל רציתי להקיא את המידע מתוכי. לזרוק אותו על הגבר הזר הזה ולראות אותו מתפתל באי-נוחות כשהוא יפגע במטרה.

אבל הוא לא התפתל.

"אימא שלי נפטרה לפני שלושה חודשים," הוא אמר. "זה היה

לא צפוי. גם הייתי קצת... לא עצמי. אז אני מבין אותך."

הסתכלנו זה על זה והבנה אילמת עברה בינינו, כאילו הסכמנו להיות שבורים ככל שנצטרך ליד השולחן הזה. כאילו שנינו הסכמנו לאכול את הלחם הזה ולהרגיש את הרגשות שלנו ולהגיד כל מה שנרצה להגיד בלי לשפוט זה את זה – וזה היה טוב. כי לפעמים הייתי עייפה מדי ונמאס לי להעמיד פנים שהכול בסדר.

"הוא כבר עשה את זה פעם?" הוא שאל.

"לאימא שלי," אמרתי כשצפיתי בו מורח חמאה על עוד פרוסה.

"היא אמרה שאף פעם לא הייתה לו גישה למספר הביטוח הלאומי

שלי, אז שלא אדאג מזה. היא טעתה, מן הסתם."

"את לא יכולה לערער על החוב?"

"אני יכולה. אני אעשה את זה. אבל זה תהליך ולא תמיד אפשר

לבטל את החוב. אתמול לקחו את החזר המס שלי. התכוונתי

להשתמש בו כדי להוציא את המכונת שלי מהמוסך. אימא שלי

לא עובדת כבר חודשיים. יעבור עוד חודש עד שהיא תחלים מספיק

כדי לחזור לעבודה. אני משלמת את כל החשבונות. ממש לא הייתי

צריכה את זה עכשיו." בהיתי בפרוסת הלחם על הצלחת. "אתה

רוקח?" שאלתי כדי לשנות את הנושא.

"כן. אני עובד בברגמנס."

רשת בתי מרקחת גדולה. הייתה לו עבודה טובה והוא היה חכם.

לא יכולתי לדמיין את עצמי מבינה את כל הכימיה שכרוכה בזה.

זה נראה לי מסובך יותר מרפואה, משום מה.

"היית צריך ללמוד הרבה," אמרתי. "אף פעם לא אהבתי

ללמוד," התוודיתי.

"באמת? מה את אוהבת לעשות?"
משכתי בכתפיים. "אני אוהבת לבשל – מצטערת אם יש לי ריח של מרק, דרך אגב."
"אין לך ריח של מרק. יש לך ריח טוב, למען האמת."
הרמתי את מבטי לרגע, מופתעת.
"לא שאני מרחרח אותך," הוא מיהר להגיד. "אבל כשהחזקתי את הדלת בשבילך ועברת לידי, אני –"
"אני שמחה שאין לי ריח של מרק," אמרתי, כובשת חיוך.
הוא כחכח בגרון. "אז את רוצה להיות שפית?"
"לא," אמרתי וחזרתי אל המפית. "עברתי במספיק מסעדות כדי לדעת שאני בחיים לא רוצה לבשל במטבח."
"למדת בקולג'?" הוא שאל.
"לא. הייתי בסדנת קדרות פעם."
"אז את אומנותית," הוא סיכם ואיכשהו הצליח לגרום להשכלה מעוררת הרחמים שלי להישמע מעניינת.
"כנראה. אני תופרת קצת. לפעמים אני יוצרת לעצמי בגדים ותכשיטים. בשלב מסוים הייתי ממש בקטע של קווילינג, גלגול ויצירה ברצועות נייר, והייתי די טובה בזה, אבל זה לא משהו שאפשר לעבוד בו."
הטלפון שלו רטט. "סליחה, רגע."
הוא קרא את ההודעה. "זה מייק, הוא שואל איפה אנחנו."
הסתכלתי עליו בזמן שהוא ענה להודעה. הוא נראה חמור סבר כשהוא היה מרוכז. קצת כמו שהוא נראה באותו לילה ראשון.
בזכות החטטנות של אימא במכונית, ידעתי שכריס רווק. גם לקסי הזכירה את זה כשהיא ניסתה לשכנע אותי לבחור באחד

החברים להסיע אותי הביתה בערב ההופעה. אני בחרתי במייק, בעיקר כי הוא חיך ולא נראה עצבני מעצם הבקשה.

צחקתי לעצמי קצת כשנזכרתי בזה. מייק ממש פלרטט איתי ותוך כדי, כריס מלמל משהו על כך שהוא גר קרוב יותר לעיר שלי ממייק. הוא אמר את זה כאילו הייתה לו חובה מוסרית לעדכן אותי בפרטים הלוגיסטיים כדי שאהיה מודעת לגמרי לעובדה שאני מטריחה את מייק.

בחרתי להטריח את מייק.

זה היה לפני חודשיים, בדיוק כשאימא של כריס נפטרה. אני מניחה שאפשר להבין למה מצב הרוח שלו היה קצת קודר. הוא עדיין היה קצת קודר. אבל זה היה בסדר. הפעם זה לא הפריע לי כל כך.

טעמנו את לחם המחמצת ושנינו נתנו לו תשע נקודות.
 "שנטעם את הפומפריניקל?" הוא שאל.
 "כן."

נגסנו בלחם בדיוק באותו רגע ולעסנו, צופים זה בזה ומחכים לתגובה.

בלעתי. "נו?" שאלתי. "הוא מגעיל?"
 "לא. ממש לא."

"נכון? הוא כל כך טעים. מה הציון שאתה נותן לו?"
 "בכנות? הוא מקבל ממני עשר," הוא אמר.

"גם ממני. יכולנו בכלל לא לטעום אותו," אמרתי ומשכתי את המפית על פני השולחן כדי לשרבט עליה את הניקוד. "טוב שלא נכנענו ללחץ חברתי."

"לדעתי הוא יהיה טוב עם ביצים," הוא אמר.
 "כן."

"בואי נזמין את הלחם. כדי לטעום."

הנהנתי. "אוקיי."

"רוצה גם בייקון? נקניק?" הוא שאל.

"בטח. נקניק נשמע טוב."

הוא הזמין לנו אוכל והתחוויר לי שהוא צדק לגבי הלחם – הוא באמת הרגיע לי את הקיבה. אני חושבת שהייתי כל כך רעבה עד שהייתה לי בחילה ועכשיו שאכלתי משהו, הרגשתי טוב יותר. למעשה, פתאום גוועתי ברעב.

כשהמלצרית פינתה את הצלחות הריקות שלנו חצי שעה אחר כך, קלטתי שכריס גרם לי לאכול ארוחת בוקר שלמה בבוקר שבו כנראה לא הייתי אוכלת בכלל אילו זה היה תלוי בי. ואם לומר את האמת, עכשיו הרגשתי טוב, כאילו איכשהו אצליח להתמודד עם המשך היום הזה.

הייתי צריכה לשבת בבית קפה חמוד, לשתות קפה ולאכול ארוחת בוקר עם מישהו, במקום לשבת לבד בחדר ההמתנה ולתת לכל מה שקרה לאכול אותי מבפנים. כריס ידע את זה. ועל כך, הייתי אסירת תודה.

מייק ודאי ידע שכריס יעשה את זה בשבילי. מייק שלח אותי כי זאת הייתה דרכו לדאוג לי כשהוא לא היה יכול לבוא בעצמו. זה היה מאוד מתחשב מצידו.

אולי דווקא לא הייתי צריכה להיפרד ממייק מפני שהוא הבריז לי, ככלות הכול.

פרק 3

כריס

היינו בדרך חזרה לבית החולים. החזקתי שקית נייר חומה וגדולה מלאה בשאריות לחם.

ישבנו בבית הקפה במשך שעותיים ודיברנו על ספרים. בעצם, התווכחנו על ספרים.

"לא אכפת לי מה תגיד," היא אמרה ושלפה סוושירט מתיק הגב שלה בזמן שהלכנו. "הסרט אף פעם לא טוב כמו הספר."
"יש כמה עיבודים לא רעים," אמרתי.

"כן, אבל האחוזים נמוכים כל כך, זה בקושי נחשב. הם חייבים להיות מגובים בדירוגים גבוהים. זה תקף גם לגבי ספרים. אני לא אקרא ספר רק בגלל הייפ ברשתות החברתיות. חייבות להיות לו ביקורות טובות. או שמישהו שאני סומכת עליו ימליץ לי על הספר, אז אני פשוט אתעלם מהביקורות ואקרא בכל מקרה."

"ואם מישהו שאת סומכת עליו ממליץ לך על ספר והוא גרוע?"
הושטתי יד כדי לקחת ממנה את התיק בזמן שהיא לבשה את הסוושירט.

"אז אני לא סומכת עליו יותר," היא אמרה כשהעבירה את הראש בפתח הצוואר.

"יש מישהו שאף פעם לא אכזב אותך?"
"לא. למה? אתה רוצה להמליץ לי על ספר? אתה חושב שיש לך
מה שצריך?" היא חייכה חיוך רחב.
"לא יודע, זה נשמע לי כמו הימור מסוכן. מה את קוראת
עכשיו?" שאלתי.
"לא משהו ששמעת עליו, היא אמרה ולקחה ממני את תיק
הגב.

"נסי אותי."
היא הרימה לעברי גבה. "אתה קורא כל כך הרבה?"
"כן, אני קורא הרבה."
"אתה מאלה שקוראים ספר של חמש מאות עמודים בשלוש
שעות?"
"למען האמת, כן, אני כזה, התוודיתי. "אלא שזה קרוב יותר
לספר של שלוש מאות עמודים בשלוש שעות. אני מהיר, אבל לא
עד כדי כך."
היא בהתה בי בתדהמה. "איך?"
"אני מעבד מידע מהר? לא יודע. נעשיתי מהיר יותר עם
השנים."

"כמה ספרים אתה קורא בשנה?" היא שאלה.
"בין מאתיים לשלוש מאות?"
"כריס!"
"מה?" צחקתי קלות.
"זה המון."
"כן. אני אוהב לקרוא. אני קורא במקום לצפות בטלוויזיה."
"אוקיי, עכשיו אני רוצה שתמליץ לי על ספר."
"אוקיי, אמרתי. "ואת גם תמליצי לי על ספר."

"קרוס סטיץ" של ג'יי-סי וייל, "היא אמרה בלי לחשוב.
 עצרתי במקום ומצמצתי אליה. "קראת את קרוס סטיץ?"
 עכשיו היא נראתה מופתעת. "קראת אותו?"
 "כן." הלב שלי ממש הלם בחוזקה.
 "קראתי אותו פעמיים," היא אמרה. "אהבתי אותו. אף פעם לא
 היה לי עם מי לדבר עליו."
 קרוס סטיץ' היה רומן מדע בדיוני משנת 1986 שאזל מהדפוס.
 ספר בכריכה רכה שמצאתי על שידה ליד המיטה של אבא שלי. זה
 אחד הספרים הראשונים שאני זוכר שאהבתי בתור ילד. הרגשתי
 כאילו היא הרגע פתחה דלת סודית אל נשמתי.
 "איפה קנית אותו?" שאלתי בתדהמה מוחלטת.
 "במכירת חצר. מישהי מכרה קופסה גדולה של ספרים ישנים
 בכריכה רכה. קניתי את כולם בחמישה דולרים."
 "מה עוד היה שם?"
 היא לחצה על הכפתור של מעבר החציה. "דברים ממש טובים.
 כדאי לך לבוא אליי ולעבור עליהם, לבדוק אם יש שם משהו שאתה
 רוצה. אבל תצטרך להחזיר אותם כשתסיים כי עדיין לא קראתי את
 כולם ואני לא קוראת שישה ספרים ביום."
 חייכתי בתגובה לעקיצה. "אולי אני אוכל להעיף בהם מבט
 כשאחזיר אותך הביתה?" אמרתי.
 "בטח."
 חייכנו זה אל זה.
 היא הטתה את הראש הצידה. "אתה יודע, בלילה שפגשתי אותך
 חשבתי שאתה שונה," היא אמרה.

1 קרוס סטיץ – בתרגום רקמת צלב, במשמעות מטאפורית – חוטים שגורלותיהם קשורים זה בזה.

כיווצתי את הגבות בתמיהה. "שונה באיזה מובן?"
"נראית לי קצת עצבני. אבל אתה לא כזה."
"באמת?"

"כן. כאילו, היית עייף וכבר רצית לחזור הביתה. בגלל זה
נסעתי עם מייק. כלומר, עכשיו שאני יודעת מה קרה לאימא שלך,
אני מבינה. אבל אתה באמת שונה."
הרגשתי שהחיוך על פניי דועך מעט. "לא היה מפריע לי להסיע
אותך הביתה."
"כמו שלא הפריע לך לבוא לפה היום?" היא שלחה לעברי מבט
מלא הומור.

"לא הפריע לי לבוא היום," אמרתי בכנות. לפחות עכשיו זה
כבר לא הפריע לי.

הרמזור במעבר החציה התחלף. "ומה היית עושה אם לא הייתי
בא?" שאלתי וחציתי איתה את הכביש.
"הייתי מוצאת פתרון."
"איך היית מוצאת פתרון?"

"הייתי נותנת לאימא להסיע אותנו לפה. ואז הייתי לומדת
לנהוג על הילוכים במגרש החניה בזמן שהיא הייתה כניתוח."
"באמת," אמרתי. "פשוט היית לומדת לנהוג על הילוכים
במגרש החניה."

"אתה לא מאמין שהייתי מצליחה ללמוד לנהוג על הילוכים
בשלוש שעות? הרבה דברים יכולים לקרות בשלוש שעות."
הסתכלתי עליה לרגע. היא צדקה. הרבה דברים יכולים לקרות
בשלוש שעות.

צעדנו מסביב לאגף צדדי של בית החולים ליד כניסת השירות
כשמשוהו ליד פחי הזבל הרעיש.

"שמעת את זה?" שאלה לריסה ועצרה.
 "כן, מה זה היה?" אמרתי והסתכלתי מסביבי.
 עוד רעשים. ואז נהמות.
 "יש משהו ליד הפחים," היא אמרה.
 משהו אפור זינק מתוך הצללים ונעלם שוב.
 "אני הולכת לברוק מה זה היה," היא אמרה.
 "אה, לא."
 "אני רוצה לברוק מה זה," היא התעקשה.
 "זה דביבון והוא עלול להיות חולה בכלבת."
 היא המשיכה ללכת.
 "לריסה, אני רציני –"
 היא הסתובבה אליי ושילבה זרועות. "ואם זה חתלתול?"
 "הוא נוהם. מה אם הוא חולה בכלבלבת?"
 היא צחקה ואז הסתובבה והמשיכה ללכת.
 "לריסה!"
 היא התעלמה ממני. כתפיי צנחו בכניעה ורצתי אחריה. "את
 יודעת שמי שננשך צריך לקבל שש זריקות נגד כלבת –"
 "אז טוב שאנחנו כבר ליד בית חולים."
 ואז היצור הוציא את ראשו. ושנינו עצרנו במקום.
 זה היה כלב קטן ומטונף.
 כשהוא ראה אותנו, הוא רץ אלינו מכשכש בזנבו הקטום, וקיפץ
 בשמחה על השוקיים שלנו.
 היא נשנקה. "אלוהים! כריס, כלבלב!" היא התכופפה ללטף
 אותו והוא ייבב בהתרגשות.
 התכופפתי, שמח שזאת לא חיית בר. "היי, חמוד..."
 הפרווה שלו הייתה נוקשה והסריחה נורא.

היא הסתכלה לכיוון ממנו הוא הגיע. "הוא אכל שוק הודו."
לא הצלחתי להבין איזה גזע הוא, עד כדי כך הפרווה שלו הייתה
סבוכה ומלוכלכת. יורקשייר טרייר? או אולי מלטזי?

הכלב רץ בינינו כמו כדור פינג-פונג. לריסה שוב הייתה קרובה
אליי כל כך עד שיכולתי להריח אותה. מנדרינות. הסתכלתי עליה
מחייכת אל הכלב הזה רגע יותר משהייתי אמור. ואז שמתי לב
לכתם האקונומיקה בקצה שרוול הסוטשירט שהיא לבשה של
אוניברסיטת מינסוטה.

"מאיפה הסוטשירט שלך?" שאלתי כשגירדתי מאחורי
האוזניים של הכלבלב.

היא הורידה אליו את מבטה. "הוא של מייק."

"אני חושב שהוא שלי..."

היא מצמצצה אליי לשנייה. ואז סומק עלה בלחייה. "אוי
אלוהים – אני ממש מצטערת. מצאתי אותו בטנדר של מייק.
אפילו לא הסתכלתי עליו ממש –"

היא כבר התחילה למשוך את זרועותיה מתוך השרוולים.
"לא, לא, תשאירי אותו אצלך בינתיים, יהיה לך קר. תחזירי לי
אותו אחר כך."

היא עצרה כששרוול ריק אחד משתלשל מטה בעליבות. "אני
לא יכולה."

צחקתי קלות. "את יכולה. באמת. תשאירי אותו אצלך. תחזירי
לי אותו כשתוכלי."

היא נראתה נבוכה להחריד.

"זה בסדר," אמרתי. "זה לא מפריע לי."

הרמתי את הכלב והזדקפתי. "אני יכול לקחת אותו לאקסבייר
ולברוק אם יש לו שבב."

הלחיים שלה עוד היו ורודות, אבל היא הכניסה את הזרוע בחזרה אל השרוול. "מה נעשה איתו בינתיים? אנחנו לא יכולים להיכנס איתו לבית החולים."

ואז, כאילו זה היה הסימן שלו להופיע כמו משום מקום, מייק עצר את הטנדר שלו לידינו וצפר קצרות. הוא פתח את החלון. "היי, הינה אתם. הגעתי!"

הוא החנה את הפורד F-150 שלו וזינק מתוכה. ואז הוא ניגש היישר אל לריסה ועטף אותה בחיבוק דוב. פסעתי שני צעדים לאחור כדי לתת להם מרחב.

"הי, " הוא לחש כשחיבק אותה. "מה שלומך?"
 "טוב, " היא אמרה. "היא עוד מעט יוצאת מהניתוח. בדיוק היינו בדרך חזרה."

הוא נשען לאחור והסיט קווצת שיער ממצחה.
 "אתה מרגיש יותר טוב?" היא שאלה.
 "אני עדיין לא מאה אחוז, אבל הייתי חייב להיות כאן. הבאתי לך ולננסי פרחים, הם בטנדר."
 היא חייכה אליו חיוך קורן. "אוווי."
 הוא הסתכל עליי. "מי הקטנצ'יק הזה?" הוא שאל והניד בראשו אל הכלב.

"מצאנו אותו, " אמרה לריסה.
 מייק התקרב אליי וגירד מתחת לסנטר של הכלב. "הוא חמוד.
 אבל גם די מגעיל." ואז הוא הסתכל על השעון שלו. "היי, נראה לי שכדאי שנזוז."

הוא פתח את דלת הנוסע. "קפצי פנימה. אני אסיע אותך לכניסה." הוא קד קידה קטנה. "הכרכרה שלך."

היא העיפה לעברי מבט. "כריס, שוב תודה."
הנהנתי. "כן. על לא דבר."
"אתה תיקח אותו לווטרינר?" היא שאלה.
"בטח."

"אני אקח את המספר שלך ממייק. כדי לבדוק מה שלומו."
"אוקיי."

היא נופפה, מייק סגר את הדלת, והיא נעלמה מאחורי החלונות
הכהים.

עכשיו מייק הסתובב וחיבק אותי, מוחץ את הכלב בינינו וטופח
לי על הגב. "תודה, גבר. הצלת אותי."
"בטח. אין בעיה," אמרתי בקול צרוד.
הוא שחרר אותי ואחז בכתפי. "אתה יכול ללכת. אני מסתדר."
"אני יכול לחזור אחרי שאקח את הכלב –"
"לא, אנחנו בסדר."

הנהנתי, אבל לא זזתי. משום מה, הרגשתי כאילו הגוף שלי עבר
טלטלה. כאילו הקרקע נשמטה מתחת לרגליי.
נפניתי ללכת. ואז עצרתי. "זוכר ששאלת אותי מה אתה יכול
לעשות כדי להחזיר לי טובה?"
"כן. מה שתרצה. רק תגיד."

"תוציא את המכונית שלה מהמוסך."
הוא הסתכל עליי כאילו דיברתי ג'בריש. "אתה מדבר על כמה
אלפים," הוא אמר בשקט. "המכונית הזאת גמורה –"
"לא אכפת לי. זה המחיר שלי להיום. היא צריכה אותה ואין לה
מספיק כסף."

"זאת אומרת, גם לי אין מספיק כסף –"
"לך לעבוד אצל טוני. תעבוד כמה משמרות. הוא תמיד צריך"

אנשים בלילות למקרי חירום. תעשה כמה עבודות כאלה, הן כוללות תוספת תשלום."

הוא זרק את ראשו לאחור ונאנח. "אני שונא לעבוד בשביל טוני. אתה יודע את זה."

"חיפיתי עליך," אמרתי בשקט. "שיקרתי בשבילך. תעשה את זה. כי אם לא תעשה את זה, אני אעשה את זה. ואז אני אספר לה למה באמת לא באת לאסוף אותה."

הוא הרים את ידיו בכניעה. "אלוהים, טוב, טוב." "אני אתקשר אליה מחר לבדוק מה קורה. חסר לך אם המכונית לא תחזור אליה עד אז."

"אוקיי. אלוהים, למה אתה כזה שמוק?" "אני לא אוהב לשקר לאנשים. והיית צריך להיות פה. היה לה יום רע. אם אתה לא רוצה לדפוק את הקשר איתה, אל תדפוק אותו."

הוא לא נראה שמח, אבל הוא הנהן. "אני הולך," אמרתי מסדר את האחיזה בכלב בזרועותיי. "אל תתקשר אליי שוב לבקש דברים לפני עשר בבוקר. ותדאג שהיא תיקח את זה איתה הביתה," אמרתי ונתתי לו את שקית הלחם מבית הקפה.

"למה יש לך כל כך הרבה לחם?" "בלי שיחות לפני עשר," אמרתי שוב והלכתי. "אני אוהב אותך!" הוא צעק אליי.

"כן, כן," נופפתי בביטול.

לקחתי את הכלב הביתה. בדרך עצרתי בתחנת דלק וקניתי כמה פחיות מזון. בית החולים לחיות של אקסבייר ייפתח רק בעוד שעה, אז החלטתי לנקות קצת את הכלב בזמן שחיכיתי. התחורר

לי שאצטרך לגלח אותו לפני המקלחת, אז הבאתי את מכונת התספורת שלי.

לא משנה מאיפה הכלב הזה הגיע, זה לא היה מקום טוב והוא סבל במשך הרבה מאוד זמן. הפרווה שלו הייתה מכוסה בצוואה יבשה והיו לו פרעושים. הציפורניים שלו היו כל כך ארוכות עד שהן התעקלו פנימה. אבל הוא היה מתוק. חברותי. הוא נתן לי לגלח אותו ואז ישב בכיור חדר הכביסה ואפשר לי לרחוץ אותו בלי בעיות.

אחרי שנפטרתי מכל הפרעושים והפרווה, קלטתי עד כמה הוא קטן. הוא שקל שניים וחצי קילו, שלושה לכל היותר. הוא לא היה גור, הוא בסך הכול היה פצפון.

האכלתי ושיחקתי איתו קצת. ואז הלכתי לנוח והוא תפס תנומה על החזה שלי.

היום הזה קיבל תפנית משונה מאוד.

לריסה נראתה טוב בסוויטשירט שלי.

וזה משהו שבפירוש לא הייתי צריך לחשוב עליו. מייד הרגשתי אשם.

התנצלתי בפניה בסתר ליבי, קמתי ונסעתי לאקסבייר.

הוא עבר לקליפורניה עם אשתו לפני שנה. כבר לא יכולתי להיפגש איתו לעיתים קרובות, אבל הוא הגיע לעיר לכמה שבועות כדי למלא את מקומו של האנק, הרופא שניהל את בית החולים הוותרני שלו במינסוטה, בזמן שהאנק החלים מניתוח החלפת מפרק ברך. היה נחמד לבלות קצת זמן עם החבר שלי שוב, במיוחד לאור כל מה שקרה בחיים שלי.

"הוא יורקשייר טרייר, בערך בן ארבע או חמש," אמר אקסבייר.

"אין לו שבב. כנראה הגיע מבית של אגרן כפייתי. הוא לא מפחד

מספיק מבני אדם בשביל להגיע ממרביעים לא חוקיים. בדיוק הצילו שלושים כלבים מבית לא רחוק מאיפה שמצאתם אותו. אני בטוח שהוא ברח משם."

"הוא בריא?"

"בהתחשב בנסיבות," הוא אמר ביובש. "יש לו כוויות בכפות הרגליים מחשיפה ממושכת לשתן. יש לו תולעים. אנחנו נטפל בהן עכשיו ונגזור לו את הציפורניים. בדיקת תולעי הלב שלילית, אז זה טוב. הוא צריך להעלות במשקל עוד קילו בערך." הוא הסיר את הכפפות שלו וזרק אותן לפח. "מה אתה מתכוון לעשות איתו?"

נדתי בראשי. "לא יודע. אתה מכיר עמותות לחיות?"

"אני מכיר הרבה, אבל כולן די עמוסות כרגע. הדבר הכי טוב שאתה יכול לעשות הוא להשאיר אותו אצלך."

צחקתי קלות. "אני לא יכול לאמץ אותו."

הוא שילב את זרועותיו ונשען על שולחן הבדיקות. "למה לא?"

"אה, כי יש לי עבודה?"

הוא הנהן לעבר הכלב. "נראה לך שאם הכלב הזה יישאר בבית לבד ויישן על הספה שלך שמונה שעות רצוף זה יהיה גרוע יותר מהמקום שהוא הגיע ממנו? ראית את מצב המקלטים בימינו? אין להם אפילו כלובים. הם מכניסים את הכלבים לארגזים ועורמים אותם לאורך המסדרונות."

העברתי יד במורד פי. "אני לא יודע..."

"תקשיב לי, קח אותו הביתה. תשאל אנשים, תעלה פוסטים לרשתות, אולי מישהו ירצה אותו. אף אחד לא יבוא לקחת את הכלב הזה. אין לו אף אחד חוץ ממך."

אף אחד חוץ ממני...

הוא יתום. הסתכלתי על היצור הקטן והשתתקתי.
אקסבייר בחן אותי כאילו הוא ידע בדיוק על מה אני חושב.
אולי הוא באמת ידע.
"אתה מחזיק מעמד?" הוא שאל.
"כן. אני בסדר."
הרגשתי שהוא בוחן אותי. "היא הייתה אישה טובה, כריס."
הנהנתי, אבל לא יכולתי להסתכל עליו. "נכון מאוד."
גם אם לא הכרתי אותה טוב כמו שחשבתי.
הטלפון שלי צלצל והוצאתי אותו מהכיס. זאת הייתה לריסה.
אני יכולה לבוא לראות את הכלב ולהקפיץ לך את
הסוויטשירט?
חייכתי קלות אל הטלפון.
היום, בפעם הראשונה מזה הרבה מאוד זמן, הרגשתי נורמלי.
לפחות, זאת הייתה הפעם הראשונה שלא חשבתי על אימא במשך
פרק זמן ארוך כל כך.
על האופן שבו זה נגמר. על איך שהיא מתה.
ההורים שלי הביאו אותי לעולם בגיל מאוחר. אבא היה בן
שמונים ושלוש כשהוא נפטר מהתקף לב לפני ארבע שנים ואימא
הייתה אמורה לחגוג שבעים ותשע השנה. כשסיפרתי לחברים שלי
שהיא עומדת למות, לא גיליתי להם את הפרטים, אבל אני חושב
שאקסבייר חשד בסיבה. הוא היה רופא וידע מספיק כדי לדלות
את האמת מתוך מה שסיפרתי להם, אף על פי שלא חשפתי את
כל הפרטים. אני לא נידבתי מידע והוא לא ביקש אותו. והערכתי
את זה. כי לא הייתי מוכן לדבר על מה שקרה בקול רם. לפחות
לא מחוץ לטיפול ולקבוצת התמיכה שלי לאנשים שמתמודדים עם
אבל.

בהיתי בהודעה של לריסה כשהיא ביקשה לבוא לראות את הכלב.

לריסה יצאה עם החבר הכי טוב שלי ולא היינו די קרובים בשביל שהיא תקפוץ אליי סתם ככה. אולי, אם מייד יבוא איתה, היא תוכל לבקר ולראות את הכלב. להביא לי את הסוטשירט. וזה היה תקף גם לגבי הספרים שהיא רצתה שאראה. אולי, אילו אני הייתי מקפיד אותה הביתה היום כמו שתכננו, זה לא היה מוזר אם הייתי נכנס לבית שלה לשנייה ועובר על הספרים שהיא הציעה להשאיל לי. אבל זה לא מה שקרה.

אני: בואי עם מייד בפעם הבאה שהוא יבוא אליי.

כיביתי את המסך והכנסתי את הטלפון שלי לכיס.

טיפלנו בכלב וחזרתי הביתה.

למחרת, התקשרתי למייד לבדוק מה קורה. הוא שילם על המכונית של לריסה כמו שביקשתי. כעבור כמה ימים, הם הפכו את הקשר לרשמי.

פרק 4

לריסה

"דיברתי עם עורכת דין, אמרתי והנחתי שני כדורים נגד כאבים בכף היד הבריאה של אימא.

"מתי?" היא זרקה את הגלולות לפיה ובלעה אותן עם דיאט קולה.

"אתמול. יעלה לי יותר כסף לשכור אותה ממה שאקבל אם אני אתבע אותו."

היא נדה בראשה. "אני לא מופתעת. הוא כזה בן זונה, הוא יערער בכל מקרה, גם אם תקבלי פסק דין." הלכתי להביא את הכביסה מהחדר שלי.

"אז, מה את מתכוונת לעשות?" היא קראה לעבר המסדרון. משכתי בכתפיי. "להמשיך לעבוד עם חברות האשראי?" אמרתי. "לקוות שהן ישתלטו על העניינים וימחקו לי את היתרה? בסוף נראה שפשוט אשלם את כל החוב בעצמי," מלמלתי כשנשאתי את הבגדים שלי אל הסלון.

"את יכולה להכריז על פשיטת רגל."

"ולהרוס לעצמי את דירוג האשראי לשבע שנים? אני לא אוכל לשכור דירה, לקנות בית, לקנות מכונית. אם אני אקרע את התחת

בעבודה, אוכל לחסל את החוב בשנים־עשר חודשים. זה יהיה קשה, אבל לפחות זה יציל לי את העתיד.”
היא נאנחה. “אוי, מתוקה, אני כל כך מצטערת שהוא עשה את זה.”

“זאת לא אשמתך,” אמרתי כששמטתי את סל הכביסה על שולחן הקפה. “יכולתי לשלם על שירות התראות על חיובי אשראי, אבל לא רציתי לזרוק על זה כסף.”
“זה בכל מקרה לא היה עוזר. הוא חייב הכול מהר כל כך. אני אתן לך מה שאוכל כשאחזור לעבודה.”
“תודה.”

היא שלפה את קופסת הסיגריות שלה מתחת לערמת הבגדים.
“בינתיים, את צריכה לעבוד במקום שיש בו בר. הטיפים הרבה יותר טובים.”

“אימא, אני לא סובלת שיכורים,” אמרתי כשקיפלתי זוג מכנסי עבודה. “ונמאס לי לעבוד עד הלילה. אם כבר לעבוד שתיים־עשרה שעות ביום, לפחות שאלה יהיו שתיים־עשרה השעות שאני מעדיפה.”
“נראה שאת צודקת,” היא אמרה וקמה כדי לצאת לפטיו.

היא עמדה במקום שבו היא תמיד עמדה כשהיא רצתה לדבר איתי ולעשן בו־זמנית. כשמשקוף הדלת בין השכמות שלה, דלת ההזזה צמודה לה לחזה, יד אחת בתוך הדירה והיד האוחזת בסיגריה בחוץ.

“איך הולך לך עם מייק?” היא שאלה, מדליקה את המצית.
“טוב.”

“הוא מזכיר לי את החבר שהיה לי בתיכון – סיפרתי לך פעם על בריידי?” היא נשפה עשן. “אלוהים, חבל שלא התחתנתי איתו. הוא סוכן נדל”ן עכשיו. יכולנו לגור במקום נחמד.”

"גם אני מצטערת שלא התחתנת איתו, מלמלתי כשגלגלתי גרביים.

"נו, טוב, כולנו חכמים יותר לאחר מעשה. בכל אופן. מייק בחור טוב. ויש לו תחת יפה."

נעצתי בה מבט נוקב. "אימא."

"מה? תיהני מזה עכשיו. הם רק נעשים רכים יותר ככל שהם מזדקנים ואני לא מדברת רק על השרירים." היא נשפה עשן החוצה. "גם כריס בכלל לא רע."

"כן, הוא היה נחמד."

הוא באמת היה נחמד. הוא הרשה לי לשלוח לו שאלות על תרופות מאז הניתוח שאימא עברה לפני שבוע. אבל הוא לא קפץ אליי לבסוף לעבור על הספרים. הצעתי לו לבוא פעמיים.

עוד הייתי צריכה להחזיר לו את הסוויטשירט. אני מניחה שיכולתי פשוט לתת אותו למייק, אבל אז אצטרך להודות בסיבה שהוא אצלי, וזו סיבה מביכה. אולי עדיף שאשאיר אותו בבית של מייק וזהו? או בטנדר שלו? שאזרוק אותו במקום שבו מצאתי אותו? "את יודעת, עם יופי כמו שלך, את יכולה להשיג רופא או משהו," אמרה אימא ואיפרה אל המאפרה שהיא השאירה על דלי הצבע ההפוך בפטיו. "כדאי לך להשיג עבודה כבר שהוא ליד בית החולים. הרבה מנתחים נכנסים לשם. אחד מהם יכול להוציא אותך מהמקום הזה."

"אני לא רוצה שגבר יוציא אותי משום דבר," אמרתי. "אני אוציא את עצמי."

"באמת? בגלל זה נתת למייק לשלם על המכונית?" היא כיווצה את שפתיה כאילו היא תפסה אותי בשקר.

נעצתי בה מבט. "נראה לך שאני שמחה על כך שמייק היה

צריך לשלם על המכונית? תכננתי לפתור את הבעיה הזאת, זוכרת? החזר המס שלי?"

היא שאפה מהסיגריה במקום לענות.

"אמרתי לו לא לעשות את זה, אבל הוא בכל זאת נסע למוסך ושלם, אמרתי. "תאמיני לי, לא רציתי שהוא ישלם. אני עדיין מרגישה אשמה ואני מחזירה לו את הכסף."

"אוי, תני לו לשלם, היא נופפה בביטול. "זה בטח עושה לו הרגשה טובה. ונכון שזה נחמד? לתת למישהו לדאוג לך?" זה באמת היה נחמד.

אבל הייתה לי נטייה לא לסמוך על זה. במיוחד כשזה הגיע מגברים.

"אז, מתי תהפכו את הקשר לרשמי?" היא שאלה.

"הוא כבר רשמי, אמרתי וקיפלתי מגבת.

היא קימרה גבה. "באאאאמת. אז את דווקא כן מחבבת אותו מספיק."

משכתי בכתפיים. "אני לא רוצה לצאת עם אף אחד אחר וגם הוא לא רוצה. נראה לאן זה יתקדם. אם זה יתקדם."

היא הנהנה והשקיפה על ערמת האשפה מאחורי הבניין שלנו. היה שם בית קברות לכיסאות נוח ישנים שמישהו ערם והשאיר להירקב פחות משלושה מטרים מחוץ לדלת ההזזה מזכוכית שלנו. הערמה נראתה כמו מיצב אומנותי של עובש שחור. שנאתי לגור פה.

הסתכלתי על אימא עומדת שם ומעשנת. היא נראתה... זקנה. ולא בגלל הגיל – היא נראתה זקנה בגלל השחיקה. לא רציתי לגמור כמוה. המחשבה הבעיתה אותי. נראה לי שבגלל זה התחלתי לעבוד בדונה'ס. במסעדה שעבדתי

בה קודם רצו להעביר אותי ממשמרת הצוהריים אל הבר. הייתי מרוויחה הרבה יותר כסף, זה היה קידום, בעיקרון, אבל לי זה נראה כמו צעד אחד קרוב יותר אל משמרת הלילה שהייתה לאימא בבר במסעדת הגריל באקארו ביל. כאילו ברגע שאגיע לשם דלת הכלוב תיטרק מאחוריי ואני איכלא שם לנצח. מלצרות היא לא הקריירה שלי, אלא בסך הכול אמצעי לתשלום חשבונות עד שאוכל להמשיך לדבר הבא. הסכמתי לעבודה בדיינר מתוך פאניקה, כאילו כך אצליח להאט את הקצב שבו הלכתי והפכתי לאימא שלי.

המציאות היא שאני כנראה אהפוך לאימא שלי בכל מקרה. הרי היא הפכה לאימא שלה. אני חושבת שהדבר היחיד שעבד לטובתי הוא המודעות העצמית למסלול שבו צעדתי, מודעות שאו שתעזור לי, או שתהפוך את הכול למדכא עוד יותר כשאגלה שאני לא מצליחה לסטות ממנו. מישוהו דפק על הדלת. שמתי את הבגדים בצד והסתכלתי דרך העינית. לקסי.

שחררתי את הבריאח ואת שרשרת הביטחון שעל הדלת. "היי," אמרתי.

"היי. את יודעת שהרחוב שלך די מבהיל, נכון?" היא אמרה כשנכנסה.

סגרתי את הדלת. "לא, הוא לא."

"בתיבת הדואר שלך יש חורים של קליעים," היא אמרה וזרקה את התיק שלה על השיש במטבח. "היי, גברת אס."

אימא נופפה אליה והתכופפה הצידה כדי לכבות את בדל הסיגריה במאפרה.

"איפה היית, מתוקה?" שאלה אימא ונכנסה.

"עסוקה. ואת?"

"אני בסדר," אימא אמרה. "יוצאת עם מישוהו."

עצרתי והסתכלתי עליה. "עם מי את יוצאת?"

"עם פיל."

"מי זה פיל?"

היא התעלמה ממני.

"פיל עם חולצות הפלנל?" שאלתי. "חשבתי שהוא לווה ממך

כסף ולא החזיר."

היא התיזה על עצמה ספריי גוף בריח פירות יער. "הוא החזיר לי."

"מתי?"

"לא יודעת. לפני כמה שבועות?" היא לא הסתכלה לי בעיניים.

נעצתי בה מבט. "אימא..."

"מה?"

"פיל פלנל," אמרתי ביובש. "האיש מהבר ששותה כל כך הרבה

פעמיים בחודש, עד שהם צריכים להתקשר לבן שלו שיבוא לקחת

אותו."

"אז מה?" היא הלכה אל המטבח והוציאה עוד דיאט קולה

מהמקרר. "הוא אחראי. הוא לא נוהג כשהוא ככה."

"הוא היה אחראי אם הוא היה פיכח מספיק להתקשר בעצמו

למישהו שיסיע אותו."

היא צנחה על הספה. "הם לא בדיוק עומדים בתור, לריסה. יום

אחד תתחתני ותעזבי אותי. אני לא רוצה לגמור לבד. אני רוצה גבר.

נמאס לי לעשות הכול בעצמי. אני רוצה מישהו שיפנה את השלג

מהמכונית הרפוקה שלי כשהוא יורד."

"אבל פיל? אימא. את שווה יותר מזה."

לקסי שאבה אוויר דרך השיניים. "אני לא בטוחה. לפעמים

צריך לעשות מבצע חיסול על הסחורה, אם את מבינה אותי."

נעצתי בה מבט מזועזע. "לקסי!"

היא משכה בכתפיה, אבל לא התנצלה.
הסתובבתי בחזרה אל אימא. "את לא עושה לעצמך טובה כשאת יוצאת עם מישהו שדומה לאבא, אימא."
היא נופפה בפחית שלה באוויר. "הוא מוציא אותי לדייטים. אני נותנת לו לקחת אותי לקזינו, הוא משלם עלינו. אני לא מבינה מה הבעיה. והוא החזיר לי את הכסף, זה פשוט לקח לו כמה שבועות. הוא בדיוק סגר עסקה. הוא רק היה צריך לחכות שהצ'ק יגיע." היא לגמה מהקולה. "הגבר המושלם לא קיים. לכולם יש בעיות. תאמיני לי. את חייבת לקבל את הרע עם הטוב."
"אין לי שום כוונה לעשות את זה. אני לא מוכנה להתמודד עם הרע של אף אחד," אמרתי והמשכתי לגלגל גרביים.
"אוקיי. יופי לך. אני מקווה שלא תצטרכי."
"רוצה להכיר לי אותו?" שאלה לקסי. "אני מעולה בקליטת אופי של אנשים. אני יכולה לזהות נרקסיסט מקילומטר – אלא אם כן אני נמשכת אליו, אז אני עיוורת לגמרי."
פלטתי קול משועשע.
"כן, את יכולה להכיר אותו," אמרה אימא. "אין שום בעיה. לדעתי הוא נהדר." היא הרימה את כפות הרגליים על שולחן הקפה והדליקה את הטלוויזיה. "אוי, שיט," היא רטנה. "שכחנו לשלם את חשבון הכבלים?"
הסתובבתי אל המסך. התנוססה עליו הודעה לפיה לא היה לנו מינוי פעיל לשירות הסטרימינג הזה.
"לא שילמנו על כבלים, זוכרת? השתמשת בסיסמה של הבחור ההוא," אמרתי.
"אה, נכון. הוא כנראה זרק אותנו מהמשתמש שלו. תשאלי את מייק אם הוא מוכן לתת לך את הסיסמה שלו."

"אני לא מבקשת ממנו משהו כזה. זה מביך."

"אז תבקשי מכריס."

"ממש לא. למה שלא תבקשי מפיל את הסיסמה שלו?" עפעפתי

לעברה בריסים.

היא הניחה את הפחית על השולחן, הרימה את הטלפון והתחילה לכתוב הודעה. כעבור רגע, היא קיבלה תשובה. "קיבלתי." היא נענעה בכתפיה כמנצחת כשהיא הקלידה את שם המשתמש והסיסמה. "מה אתן רוצות לראות? הו, הם הוסיפו את החדש של ג'וש ברולין. הוא ממש עושה לי את זה – פיל קצת דומה לו לדעתי, מה את חושבת?"

פלטתי נשיפת בוז חרישית. לא.

הטלפון שלי רטט. זה היה כריס.

שלחתי אותה לאימא שלך, אבל רק למקרה שהיא תאבד אותה, זאת הסיסמה שלי.

הסתכלתי על ההודעה בזעזוע. "אימא!"

היא שלחה לי מבט תמים. "מה?"

"ביקשת מכריס את הסיסמה שלו?"

היא משכה בכתפיה. "הוא שמח לעזור. מן הסתם."

הלחיים שלי בערו.

"את יודעת, לא כולם צריכים לדעת כמה אנחנו מרוששות,"

אמרתי כשהטחתי את סל הכביסה בשטיח ודחפתי את כל הבגדים לתוכו בבת אחת.

"מה בלדפוק תאגיד ששווה מיליארדי דולרים מגלה לכולם כמה

מרוששות אנחנו?" היא סימנה מירכאות באצבעותיה כשאמרה את שלוש המילים האחרונות.

"יכולת לפחות לשלוח הודעה למייק, אמרתי כשהרמתי את הסל וצעדתי במהירות אל חדר השינה שלי.

"יש לי רק את המספר של כריס, היא קראה לעברי. "התגובה שלך מוגזמת!"

עצרתי והסתובבתי אליה. "רגע. למה יש לך את המספר של כריס?"

"הוצאתי אותו מהטלפון שלך. הייתה לי שאלה ובדיוק התקלחת."

"איזו מין שאלה?...?" אמרתי באיטיות.

היא משכה בכתפיה. "הייתה לי עצירות מהאוקסיקודון שהוא נתן לי."

הסתכלתי עליה באימה. "לא יכולת לבדוק את זה בגוגל? אימא!"

"מה? הוא רוקח. כאילו שהוא אף פעם לא קיבל הודעות כאלה –"

"הו, אלוהים." רציתי למות. "אני מכירה אותו חמש שניות," אמרתי.

"טוב, את שאלת אותו שאלות –"

"שאלתי אותו אם את יכולה לקחת משככי כאבים וכדורים אנטי־דלקתיים ביחד כי היה לנו רק אחד מכל סוג. לא שאלתי אותו שאלות על חסימת המעיים שלך."

היא שוב משכה בכתפיה. "מה הסיפור הגדול? את אף פעם לא שולחת הודעות לחברים שלך ומבקשת עזרה?"

"הוא לא חבר שלי!"

השלכתי את היד באוויר בתסכול והלכתי לחדר.

זרקתי את הסל בארון, התיישבתי על המיטה, כבשתי את

הפנים בכפות ידיי וניסיתי להפיג את תחושת ההשפלה בנשימות עמוקות.

ידעתי שהיא צודקת – התגובה שלי נבעה בחלקה מרגישות יתר. אבל לא רק.

מייק והחברים שלו היו שונים ממני, מאימא ומלקסי. הם לא היו מסוג האנשים שהסתובבנו איתם בדרך כלל. הם היו מסוג האנשים שאנשים כמונו שירתו. אקסבייר וטרינר עם שתי מרפאות, ג'סי מנהל תיקי השקעות עם תואר מאוניברסיטת קורנל, החברה שלו, בקה, עורכת דין. מייק גר בביתן האורחים מאחורי בית האחווה של דונה וטוני באדינה. אפשר להכניס לבית שלו עשר דירות בגודל של הדירה שלי.

בקושי הרגשתי בנוח להיות לידם, לא כל שכן לבקש מהם נדבות. אפילו לא דברים קטנים. ממייק, אולי, אבל ממש לא מכריס, שביליתי איתו רק פעם אחת ושאפילו לא קפץ לקחת את הספרים שהצעתי לו בחינם. היה לנו קשר נימוסי של מכרים, לא קשר מהסוג שאפשר לבקש סיסמה לשירותי סטרימינג. אימא הייתה חסרת כל בושה. אז לי הייתה די בושה בשביל שתינו.

הסתכלתי על ההודעה שהוא שלח לי בפנים בוערות. "לריסה, בואי תראי איתנו טלוויזיה. תפסיקי עם ההתנהגות המגוחכת הזאת," אימא קראה אליי. נשפתי דרך האף. ואז הקלדתי לו תודה וסגרתי את דלת החדר.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן